

טורי מזרחי משה (מושיקו)

7305301

בן חנה ודרור

נולד ב- ח' שבט תשמ"ד 10.1.1984

התגייס לצה"ל ב- 29.7.2002

שרת בבא"ח 1

נפל ב- ג' טבת תשס"ג 7.12.2002

בעת שירותו הצבאי.

קורות חייו

משה (מושיקו) מזרחי

בן חנה ודרור. נולד ביום ח' שבט תשמ"ד 10.1.1984 בירושלים.
טרם גיוסו לצה"ל, שאף משה להגיע לקומנדו הימי, יחידה מובחרת
בצה"ל, אך בשל האסטמה בה הוא לוקה, שובץ לחטיבת גולני.
השינוי בשיבוץ לא פגע במוטיבציה של משה, והוא הכריז שיהיה "גאה
לשרת בחטיבת גולני".

ב- 29.7.02 התגייס משה לצה"ל והחל את דרכו במסלול "הכשרת
הלוחם" בחטיבה.

חבריו מספרים עליו, שעל אף הקשיים בהם נתקל, משה תמיד ידע
להגיש עזרה, ועשה זאת עם חיוך.

בזכות המאמצים הרבים שהשקיע, משה התבלט בפלוגת המסלול, וקיבל
לידיו תפקיד בעל אחריות רבה – קשר מ"מ.
משה היה בעל מוטיבציה רבה להצליח בחטיבת גולני והוא שאף להגיע
לקצונה.

משה היה בעל גוף אתלטי וכושר גופני גבוה, ואף נהג להוסיף ולהתאמן
בזמנו החופשי, במהלך שהותו בבית.
בשלושה ימים לאחר שהשתתף במסע לקבלת הכומתה, נהרג משה
בתאונה דרכים.

התאונה אירעה בעת שנסע משה ביחד עם חברו טוראי אבי לוי ז"ל, בשד'
גולדה מאיר, שבירושלים. נהג הרכב בו נסעו איבד שליטה והרכב סטה
מהכביש והתהפך, מכונית שנסעה בכיוון השני התנגשה בו.
ביום ג' בטבת תשס"ג 7.12.2002 משה נקבר בחלקה הצבאית שבהר
הרצל שבירושלים.

הוא הותיר אחריו הורים ואחות.

"יהי זכרו ברוך".

בא לצבא חייל חדש

ילידי 1984 עברו השבוע את שרשרת החיול כבקו"ם. כתבי "במחנה" פגשו שלושה בנינים שהולכים לגולני. שפשוף נעים

באתי לתת את הנשמה

משה מזרחי: "וואלה-לא-מתאים-לי לשבת כל היום ולהיות איזה שקמיסט. אני רוצה לתת מעצמי באמת כמה שיותר. אני יודע שלא באתי לאכול שוקו ולחמנייה ול-שיר שירים. באתי להילחם ולתת את הנשמה".

למה דווקא גולני?

"אני בכלל רציתי להיות בקומנדו הימי אבל לא קיבלו אותי כי יש לי אסטמה. בסוף שיבצו אותי לחטיבת גולני, אבל זה לא נורא, אני אהיה מאוד גאה לשרת בחטיבה".

ממה אתה חושש?

"שיטחנו לי את הצורה ויהיה לי קשה מדי. אבל אני לא דואג, אני כבר מתכוונן לזה נפשית".

צילומים: יואב גלוי ועיוב מורנו

אני פוחד שהבית יחסר לי

אלעד גולדמן: "אני הולך לתרום שלוש שנים מהחיים שלי למדינה, אז אני אעשה את זה על הצד הטוב ביותר. חוץ מזה, אין לי ספק שזאת תהיה חוויה נהדרת, גם אם יהיה לי קשה".

למה דווקא גולני?

"האמת היא שרציתי להגיע לצנחנים, אבל הייתי חולה כשהיה הגיבוש ולא הלכתי. אני רוצה ללכת לפלס"ר, אם כבר גולני אז עדי הסוף".

ממה אתה חושש?

"אני פוחד שהבית יחסר לי ושאתגעגע לחברה שלי".

הכי ישראלי שיש

יותם ציסר: "זה ברם שלי להיות קרבי חשוב להיות קרבי עכשיו כי אחרת מדינת ישראל לא תמשיך להיות פה. אני מחכה לאקשן, לפעולות, למתח".

למה דווקא גולני?

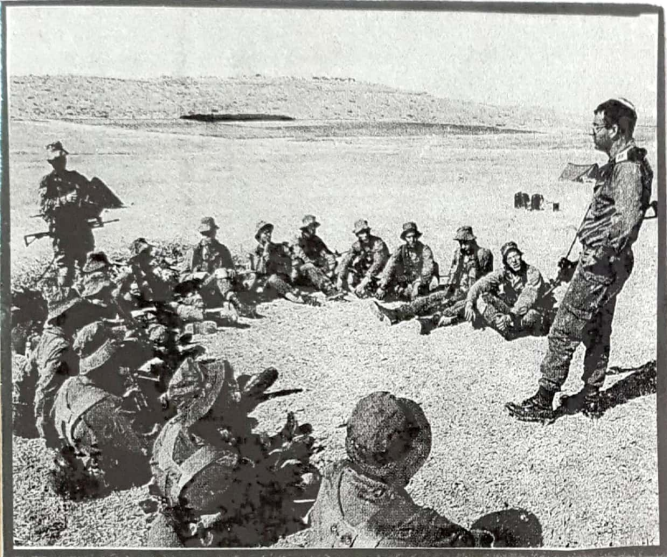
"גולני זה הכי ישראלי שיש. מבחינתי, אין בצבא חטיבה יותר ישראלית מבחינת המורשת, הגאווה והשפה. זה פשוט גולני כזה".

ממה אתה חושש?

"בינתיים, אני פוחד שאני לא אעמוד בציפיות או שאני לא אמצא אחלה חבר'ה. מבחינת קושי אין לי בעיה, אני לא מאלה שמתבכיינים".

טירונות

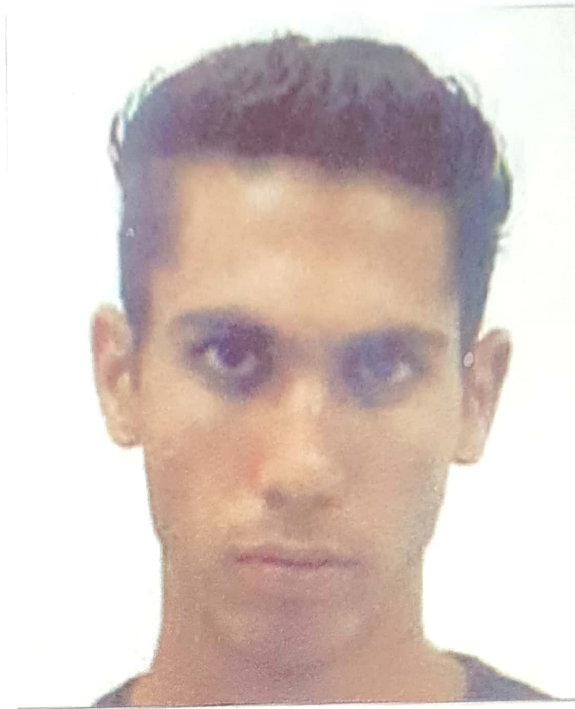

טקס השבעה

קבלת כומתה

הדגל הירוק־צהוב: דגל חטיבת גולני

בשירו "החרמון של גולני" מוזכר המשורר חיים חפר את הנפת דגל החטיבה, הדגל הירוק־צהוב, לצד דגל הלאום ברגע השיא של שחרור מוצב החרמון, כדלקמן: "...עד אשר ראו מבעד לעיניים המכוסות דם, עד אשר ראו על המוצב את דגל ישראל ואת דגלם..." ואכן, לצד תג החטיבה, תג עץ הזית הירוק על רקע כתום, ולצד הכומתה החומה כצבע האדמה, מן הראוי להסביר את צבעי דגל החטיבה - הדגל הירוק־צהוב.

צבעי הירוק־צהוב נולדו כנראה בהשפעת הצבעים שרואים בדרך כלל חיילי גולני בשיגרת האימון והתעסוקה - "אימון קיץ" בצפון הארץ, במרחבי הגליל ורמת־הגולן הירוקים, "אימון חורף" בדרום הארץ, במרחבי מדבר־יהודה או הנגב הצהובים.

יש אומרים, כי הצבעים הללו של דגל חטיבת גולני נולדו עוד בימי תש"ח, בתקופת מלחמת העצמאות, כאשר חיילי החטיבה נלחמו תחילה (מפברואר 1948 עד אוקטובר 1948) במרחבי הגליל והעמקים הירוקים, וירדו אחר־כך (נובמבר 1948 עד אפריל 1949) אל זירות הקרב של הנגב המערבי והנגב הדרומי הצהובים. ובכל מקרה מלווים הצבעים הללו, צבעי הירוק־צהוב, את חיילי גולני כבר ארבעים ושתיים שנה, בקרב ובשיגרה.

התאונה בה נהרג משה מזרחי ז"ל

טוראי אבי לוי ז"ל וטוראי משה מזרחי ז"ל

שני החברים נהרגו יחד בתאונה

עם אבי ומי ייצא אתו. גם אם אני ממש אתא-מק, אני לא אצליח למצוא משהו רע להגיד עליי."

לוי נקבר בחלקה הצבאית בהר הרצל שבי-רושלים. הותיר אחריו הורים, שתי אחיות ואח. מזרחי התגייס לחטיבת גולני באוגוסט, והשתתף במסע כומתה שלושה ימים טרם התאונה. הוא התבלט בפלוגת המסלול ושובץ בתפקיד קשר מ"מ.

סגן ליעד שקד, מפקד הפלוגה שבה שירת מזרחי, ספר לו בהלווייתו. "משה היה משקי-ען", הוא מספר. "היו לו מוטיבציה גבוהה להצליח בגולני ושאיפות פיקוד וקצונה. הוא היה שרירי ומפותח, ואפילו בסופי השבוע התאמן בבית. משה היה בחור טוב מאוד, וכולם אהבו אותו."

מזרחי הותיר אחריו הורים ושתי אחיות. גם הוא נטמן בחלקה הצבאית בהר הרצל.

טוראי אבי לוי ז"ל וטוראי משה מזרחי ז"ל, שני חברים בני 18 מירושלים, נהרגו בתאונת דרכים בשבת האחרונה. נהג הרכב שבו נסעו איבר שליטה בשד' גולדה מאיר שבירושלים. הרכב סטה מהדרך והתהפך, ומכונית שנסעה בכיוון השני התנגשה בו. חמישה אנשים נפצעו קשה בתאונה.

"התכונה הכי בולטת אצל אבי הייתה יכולת הנתונה האינסופית שלו" - מספר רב"ט רועי מימרן, ראש מדור קד"ץ הנהיגה בלשכת הגיוס ירושלים ומפקדו של טוראי לוי, שהתגייס ביולי. לוי היה אמור להיכנס בתקופה הקרובה לתפקיד מש"ק חוץ. "הוא היה מאוד חרוץ בעבודה, ואפילו דרש לעשות את הדברים שאף אחד לא רצה לעשות. היה תענוג לעבוד אתו."

"היו לאבי הרבה קבוצות של חברים, שלא הסתדרו ביניהם. הם כל הזמן רבו מי יסתובב

ביתו

סביבת מגוריו

הודעות ההלוויה

דרכו האחרונה

בית העלמין

קברו

אביגל תורג'מן, מפקדו האישי של משה מזרחי, כותב:

למשה,

"היו לי 13 נשאר 12"
פיוט שקיבלתי את החיילים חיפשתי מישהו מהם שקצת
לא מהלם נראה שיכול לסחוף אחריו אנשים, וכל
התכונות שיש לאדם כדי לשוק קדימה.
מהר מאוד גיליתי שמה מזרחי הוא האדם שאני מחפש,
הוא היה רציני, ידע לאן מביע עם הרבה רצון והרבה
מוטיבציה.

היו לו המון שאיפות שרצה להגשים את האזרחות
ובמיוחד בצבא. משה היה מסוג החיילים שלא נשפרים
וימשיכו עד שלא יצמדו על הרגליים (מסע כואמתה).
אבל פרעץ של שניה, רעץ סתמי הוא הלך בלי שום קשר
למציאות, פרעץ של גלגול והפקרה, שם לא קשורה בו.
היו לי ככיתה 13 חיילים שפעצם הם כמו ילדים, אחים
קטנים שלי ופתאום פשיחות טלפון אחת אומרים לי
שנשאר לי רק 12 חיילים, אבל בתוכנו צדיין נשאר לי
13 חיילים, עוד מצט כבר לוחמים. תמיד דמותו של
מזרחי תלך איתנו ותלווה אותנו לאן שנלך בטוב ופרע
שיהיה קשה ופצוקר שיהיה מפידי.
מזרחי צכשו אני מדבר עליך אני בטוח שאתה מקשיב
לי, אני מקש שתמור על החברים שלך שצוד מצט
הולכים לצבור תקופה מאוד קשה בלחימה איפה שלא
נהיה בשטחים תן להם את הכוח לצבור את זה.
וצוד בקשה תן את הכוח לאמא שלך שתוכל לתת הכל
לאחותך, שלא יחסר להם כלום.
מזרחי אתה מאוד חסר לי, ואני נורא מתגעגע אליך,
אהב אותך מאוד ואני מבטיח שנזכור ולא נשכח...

אביגל תורג'מן -
מפקדו האישי וחבר טוב

חיים טולדנו מפקד מחלקה 3 כותב:

מזרחי,

קשה לכתוב את המכתב הזה בלשון צפר, קשה להפין
שאתה כבר לא איתנו, אותו משה מזרחי שהיה הקשר
שלי, זה שנחר
כי היה אחד החיילים המופלאים במחלקה, זה שתמיד
שאל למה והתעניין בכל דבר. מאוד הסתדרת עם
החברים וטע עם המפקדים למרות כל השאלות
המציקות שלי, אתה היחיד שפצות ת"ש היה משיק
להתאמן כי חשב שלא התאמנו מספיק. את הקשר שלי
תמיד שבצרת והכנו אותו ביחד למסע כואמה שאתו
צמית חולה וכל הדרך השתעלתי לי ואמרת שאתה חולה
אבל משיק ולא מפסיק כל הדרך. רצית כבר לצבור
לשטחים כדי להרוס מחבלים, אבל יצאת לרציפה ולא
חזרת ואנחנו צדיין כאן מחכים לך וחושבים עליך כל
הזמן.
מזרחי היית חייב לדואגא וצכשיו שאתה למעלה ואנחנו
כאן חושבים עליך תשמור עלינו ותשגיח עלינו.

אופה אותך וחושב עליך כל הזמן

מ"מ 3 - חייט טולדנו

משה (מושיקו) נגר, סמל מחלקה 3, כותב:

משה,
כבר כתבתי לך שאני מתקן את החיים
ועל ידי צדק יהיה לי חיים כאוהב
שנאהו תמיד לך חבולו, שגמול
יפקד.

(כשרת להיות הקבר של הנה תפקיד
מאלף קבר שגורס (חיים) הפקדה,
ה, משפחה, וכבר אין יקדו
שזה התפקיד בסביבתך ואנכי כן
הקצת לבדך את התפקיד את הצי
האב בלתי, גאות שחיי הקבר זה
מיון ואני מקום כי כבר ה"ת
גאות חייך לשמחת.

חיה, אימך, שאימה לי סבולן מופת
שלב בבית ה"ת יוקא לאמני ה"ת
לוח לא האמה ליו הותחתי כ"סוני
צורי אלק בסוף ת"ש ובהפקודת הקב"ה
מחולן לי הפקד. זכית לחבוס את
הכוחות היותר, הכוחות שחייך שחייך
שעך למיגור כבר להיכנס לעצמך, לנ
אך לעצמי (קדש) שחייך שחייך
ואתה כבר לא אמנו.

אתה לאו חסר לי ואתה התפקיד
ובכח למתן המשפחה הנהייה שלב
חייך ואתה את חייך למשפחה
אתה בכלל אלוהים אלק והתעורר
אלוהים.

אלה, משה, ומשה,
משה (מושיקו) נגר
סמל מחלקה 3

משה מכתבתי

משה. אני לא יכול להאמין שאני חסר את מה שאני צריך.
 כותב לך מכתב. אין צורך ואין הצורך בדואר. מכתבים
 הבאשונה שאלה' ולתק ודואר שניה חברים. בסוף נפיינו
 חברים טובים. לא קראי חברים טובים אחרים שאלה
 אלה כעת מופיעים. מה שאני צריך לך גם רק חברים
 טובים. אמרום מה שאלה גאון רצונם לך. רצונם
 שאלה מה הסדרה קשה גאון אלה ואני לא מוצא
 תמיד דואר רחוק דבר, רצונם, בנקאים, שאלה החלק טאק.
 לא קראי בסוף שאלה לא כן. תמיד שאלה לא כן
 צריך חברים. תמיד שאלה אלה כן שאלה. הינה לך
 אלה תמיד סדרה לא לך אלה לך מה החברים
 אלה חברים טאק. קשה לי לרשום את שאלה וקשה להחבר
 את החברים. שאלה אלה אני לא. חלק אלה חסר.
 תמיד שאלה לך אלה. תמיד שאלה אלה.
 משה מוסקוביץ מאלו.

יהושע מוסקוביץ
 מחלקה 3
 כתוב א

להיות גולנצ'יק

להיות גולנצ'יק זה לראות את הנוף מחלון האוטובוס, ולדעת שגם שם צעדת זה לתפור מטרת קרטון, אבל לנשום את הקרב. לקלל שלוש שנים, ולחשוב שזה לא מספיק, להתעצבן על ההקפצה מהבית, אך להכיר בזכות של היציאה.

להיות גולנצ'יק זה לחלק את האומץ לדרגות שונות של פחד. זו רעות עמוקה, אבל תמיד מגלים יותר. זו אפלה מוחלטת אבל הלילה לבן. זה לכעוס על החברה שחיכתה ולבסוף עזבה, כי אתה לא בא הביתה, בלי שתדע בעצמך מתי אתה חוזר. להיפצע רק מרסיסי הלב. להביט באנשים עם הכומתות האדומות כאשר לך יש עיניים אדומות.

להיות גולנצ'יק זה הבופור והחרמון ותל פאחר ותל פארס והסולוקי ודגל הדיו באילת, והגולן ולבנון וארץ ישראל כולה. זה לגמור מסע בחרמון כשאתה אוהב את הארץ הפרושה לרגליך.

להיות גולנצ'יק זה עבר הווה ועתיד, וחלום ותקווה, ושקיעות ונחלים, והרים וזריחות, וכוכבים נופלים, ויש מאין, ועייפות מתמדת, ודתיים וחילונים, וגעגוע וזעזוע, ויד שתמיד אוחזת בנשק.

זה לחשוב קודם על המדינה, ולשאוף תמיד ליותר. זה לא לתת למה שאתה להפריע למי שאתה יכול להיות. הקרקע ספוגה בדם, ואנחנו לאן בשבילכם. לביטחונכם. אוהבים את האנשים. אוהבים את המולדת. נשבעים נצח לירושלים – כי להיות גולנצ'יק זה קודם כל להיות בן אדם.

את המכתב הזה קיבלתי מחיילי גולני. קראתי בו דברים שבני, חייל בגבעתי, אולי לא מבטא, כי הוא אף פעם לא כתב לי מכתב למערכת.

מאיר שלום,

לפעמים מטפסים עלינו בתקשורת, אבל ככה זה. תמיד מוצאים מילים רעות, וכמעט אף פעם טובות. נודה לך אם תפרסם מכתב זה כחודש לפני סוף המסלול שלנו, בתקווה שאנשים גם יבינו אותנו, ולא יתרשמו רק ממה שכותבים עלינו. המכתב הורכב ממילים שבהן כל אחד מחיילי הפלוגה הגדיר מה זה בשבילו גולני. אז:

לאנשים הקטנים עם הצל הגדול: להיות גולנצ'יק זה לקלל את הגשם והבוץ שעכשיו, אבל להתעקש לצאת למארב בלילה. להתקשר לאמא להרגיע, ולהגיד לאבא ש"לא נכון", ואתה בבית שמש ולא בבית לחם.

זה להבין את פחד האזרחים בלי לדעת אם הם מבינים את הפחד שלך. זה להציץ בשמש השוקעת, ולדעת שרק עכשיו מתחיל היום.

להיות גולנצ'יק זה לשאול המון שאלות על המוות, בלי לקבל תשובה אחת על החיים. זה לאבד אחים לנשק, אך לא את התקווה, הטירוף שבעיניים והצלילות שבמחשבה. לשמוע על העבר בלבנון, כשהמחר זה אנחנו באיו"ש.

ולהרגיש תחושת נקם אחרי עוד פיגוע, אבל לא להתאכזר לערבי שבמחסום. להיות גולנצ'יק זה לחלום על חו"ל ולטייל בשטח איי, לתת ביס מהלוף ולחשוב על שווארמה.

צוות אורי, מחזור אוגוסט 2000.